

Ár 2010, föstudaginn 26. nóvember 2010, er fundur haldinn í úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki.

Mætt eru: Áslaug Árnadóttir, formaður, Geir Arnar Marelsson, Jóhann Tómas Sigurðsson, Hildigunnur Hafsteinsdóttir og Guðlaug Brynja Ólafsdóttir.

Fyrir er tekið **mál nr. 30/2010**:

M
gegn
Fjármálafyrirtækinu F

og kveðinn upp svohljóðandi

ú r s k u r ð u r :

I.

Málsmeðferð.

Málsaðilar eru M, hér eftir nefndur sóknaraðili, annars vegar og F, hér eftir nefndur varnaraðili, hins vegar.

Málið barst úrskurðarnefndinni 23. ágúst 2010 með kvörtun sóknaraðila, dagsettri 18. ágúst 2010. Með bréfi nefndarinnar, dagsettu 23. ágúst 2010, var kvörtunin send varnaraðila og honum gefinn kostur á að tjá sig um hana og skýra sjónarmið sín. Svör varnaraðila bárust þann 27. september 2010. Var bréfið sent sóknaraðila með bréfi nefndarinnar, dagsettu 29. september 2010, og honum gefinn kostur á að koma á framfæri athugasemdum sínum. Athugasemdir sóknaraðila bárust þann 12. október 2010. Óskað var eftir viðbótarupplýsingum frá varnaraðila og bárust þær 12. nóvember 2010.

Málið var tekið fyrir á fundum nefndarinnar 29. október, 12. og 26. nóvember 2010.

II.

Málsatvik.

Sóknaraðili var til skamms tíma handhafi aukakorts af greiðslukorti eiginmanns hennar, N. Voru kortin gefin út af varnaraðila og var um að ræða vildargullkort og svokallað fjölskyldukort. Úttektarheimild á kortinu var 50.000 kr. á mánuði. Samkvæmt skilmálum skyldi reikningsyfirlit fjölskyldukorts sent til aðalkorthafa. Þá segir í skilmálum með kortinu að allar úttektir fjölskyldukorthafa séu gerðar í umboði aðalkorthafa og á hans ábyrgð og sé aðalkorthafi ábyrgur fyrir greiðslum á öllum úttektum og raðgreiðslusamningum fjölskyldukorthafa. Í skilmálunum segir einnig að handhafi fjölskyldukorts beri á sama hátt ábyrgð á greiðslu úttekta sinna með kortinu með aðalkorthafa (in solidum).

Þann 4. júní 2010 barst sóknaraðila innheimtubréf frá lögfræðideild varnaraðila, dags. 2. júní 2010, þar sem hún var krafín um greiðslu á samtals 1.240.154 kr. auk áfallandi vaxta. Í bréfinu er eftirfarandi texti:

Lýsing heimildarskjals:

Fylgiskjal	Tilv.	Útgáfudagur	Gjaldd.	Upphæð
X1		21.08.2009	02.09.2009	915.537,00
X2		21.08.2009	02.09.2009	34.787,00
X1		22.09.2009	02.10.2009	32.437,00
X1		21.10.2009	02.11.2009	6.545,00
X2		21.10.2009	02.11.2009	4.450,00
X1		20.11.2009	02.12.2009	6.545,00

Lýsing kröfu:

Visakort nr. Y og fjölskyldukort nr. Z

Krafan sundurliðast nú þannig:

Höfuðstóll	1.000.301,00
Dráttarvextir til 02.06.2010	130.020,00
Málkostnaður	87.516,00
Virðisaukaskattur	22.317,00
Samtals	1.240.154,00

Í bréfinu kemur fram að samrit sé sent til aðalskuldara N.

Í kjölfar móttöku bréfsins hafði eiginmaður sóknaraðila í samband við varnaraðila og óskaði skýringa á innheimtu kröfunnar og heimilda varnaraðila til að innheimta kröfuna hjá sóknaraðila. Í svari frá varnaraðila sem sent var með tölvupósti þann 10. júní 2010 segir: „Þetta er fjölskyldukort og þá eru þið bæði greiðendur af þessu korti, skiptir ekki máli hver tekur út af því.“ Eiginmaður varnaraðila mótmælti því að sóknaraðili hefði tekist á hendur ábyrgð á greiðslum á aðalkorti en starfsmaður varnaraðila stóð fast á því að svo væri. Þann 15. júní barst N tölvupóstur frá lögfræðisviði bankans þar sem fram kom að sóknaraðili bæri ábyrgð in solidum með aðalskuldara á hluta skuldarinnar. Eftirfarandi texti var í bréfinu:

Lýsing heimildarskjals:

VISA

Fylgiskjal	Tilv.	Útgáfudagur	Gjaldd.	Upphæð
X2		21.08.2009	02.09.2009	34.787,00
X2		21.10.2009	02.11.2009	4.450,00

Krafan sundurliðast nú þannig:

Höfuðstóll	39.237,00
Dráttarvextir til 15. 06. 2010	5.225,00
Innheimtuþóknun	15.115,00
Virðisaukaskattur	3.854,00
Samtals	63.431,00

Í tölvupóstum dags. 15. júní frá eiginmanni sóknaraðila kemur fram að sóknaraðili hafi aldrei verið rukkuð um úttektir af fjölskyldukorti sínu og gerir hann því athugasemdir við að henni verði gert að greiða innheimtukostnað og dráttarvexti af skuldinni. Sama dag innti sóknaraðili af hendi tvær greiðslur til varnaraðila. Annars vegar greiðslu að fjárhæð 39.237 kr. vegna höfuðstóls skuldarinnar og hins vegar

greiðslu að fjárhæð 5.225 kr. vegna dráttarvaxta, en sú greiðsla var innt af hendi með fyrirvara um réttmæti upphæðarinnar, þar sem sóknaraðili taldi að henni beri ekki að greiða vexti þar sem greiðsludrátturinn varðaði atvik sem væru henni óviðkomandi. Þá hafnaði sóknaraðili kröfu bankans um greiðslu innheimtuþóknunar að fjárhæð 15.115 kr. og virðisaukaskatts á þá þóknun að fjárhæð 3.854 kr., enda hafi engin tilraun verið gerð til að krefja sóknaraðila um umræddar greiðslur fyrr en með bréfi dags. 2. júní 2010.

Með tölvupósti dags. 21. júní 2010 ítrekaði varnaraðili að skuld sóknaraðila hefði ekki verið greidd að fullu, en stæðu eftir 18.969 kr.

Sóknaraðili skaut málinu til úrskurðarnefndarinnar þann 18. ágúst 2010.

III.

Umkvörtunarefni.

Kröfur sóknaraðila eru: „að Úrskurðarnefndin beiti úrræðum sínum svo bankinn hætti frekari innheimtu á áðurgreindum innheimtukostnaði á hendur mér. Þá er óskað eftir því að nefndin hlutist til um að bankinn endurgreiði mér mismun dráttarvaxtanna sem þegar hafa verið greiddir með fyrirvara og almennra vaxta, sem ég fellst á að greiða. Loks er óskað eftir því að nefndin beiti úrræðum sínum – áminningum eða sektum – vegna tilrauna bankans til þess að krefja mig um greiðslur sem ég ber enga ábyrgð á.“

Rökstyður sóknaraðili kröfur sínar með því að varnaraðila sé óheimilt að krefjast innheimtuþóknunar að fjárhæð 18.969 kr. og vísar hún því til stuðnings í 6. gr. reglugerðar nr. 37/2009 um hámarksfjárhæð innheimtukostnaðar. Þá bendir hún á að fyrir 4. júní hafi varnaraðili ekki upplýst hana um að aðalkorthafi væri í vanskilum eða gefið henni færi á að greiða umrædda skuld. Þá megi rekja greiðsludráttinn frá 4. til 15. júní alfarið til varnaraðila sem hafi um margra daga skeið reynt með ámælisverðum hætti að krefja sóknaraðila um greiðslu á skuld sem hún bar enga ábyrgð á.

Sóknaraðili telur eðlilegt að hún greiði vexti af skuldinni en telur óeðlilegt að hún sé krafín um dráttarvexti af skuld sem hún hafi ekki verið krafín um greiðslu á áður.

IV.

Athugasemdir varnaraðila.

Varnaraðili krefst þess aðallega að málinu verði vísað frá nefndinni vegna þess að kröfugerð sóknaraðila sé svo óljós og óskýr að erfitt sé að gera sér grein fyrir hverjar kröfur hans séu og verjast þeim. Til vara krefst varnaraðili þess að kröfum sóknaraðila verði hafnað.

Kröfu um frávísun styður varnaraðili þeim rökum að málatilbúnaður sóknaraðila sé svo óskýr og óljós að málið sé ekki tækt til úrskurðar hjá úrskurðarnefndinni, sbr. e-liður 6. gr. samþykktar fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki. Þannig sé ómögulegt að skilja hvað sóknaraðili sé að fara fram á eða hvaða úrræðum hún óski eftir að verði beitt þegar hún krefst þess að nefndin beiti úrræðum sínum svo bankinn hætti frekari innheimtu. Þá telur varnaraðili að krafa um endurgreiðslu dráttarvaxta að frádregnum vöxtum sé óljós þar sem engin fjárhæð sé tiltekin og því eigi varnaraðili erfitt með að verjast kröfunni. Í þriðja lagi sé ekki hægt að skilja kröfur sóknaraðila um að nefndin beiti áminningum eða sektum. Því telur

varnaraðili að málatilbúnaður fullnægi undir engum kringumstæðum þeim kröfum sem gerðar eru til málatilbúnaðar í samþykktum úrskurðarnefndarinnar.

Varðandi varakröfu sína um að kröfum sóknaraðila verði hafnað telur varnaraðili að einungis ein krafa sóknaraðila geti mögulega verið tæk til efnismeðferðar, þ.e. krafan um endurgreiðslu á mismun dráttarvaxta og almennra vaxta. Rökstuðningur varnaraðila fyrir að hafna þeirri kröfu er að í umsókn um umrætt fjölskyldukort hafi hún hakað í og sett upphafsstafi sína við glugga þar sem segi að sóknaraðili geti veitt banka sínum heimild til að gjaldfæra viðskiptareikning sinn í banka R höfuðbók S reikning nr. T fyrir mánaðarúttekt sinni á síðasta degi greiðslufrests og ábyrgist jafnframt að næg innstæða sé fyrir hendi. Umræddur reikningur sé í eigu aðalkorthafa, eiginmanns sóknaraðila og hafi hann samþykkt ofangreint með undirritun sinni. Með undirritun sinni á umsókn um fjölskyldukort hafi sóknaraðili samþykkt kortaskilmálana, m.a. að aðalkorthafi fái reikningsyfirlit sóknaraðila og að aðalkorthafi sé greiðandi af fjölskyldukorti sóknaraðila, þrátt fyrir það að sóknaraðili sé ábyrgur að fullu fyrir úttektum á fjölskyldukorti sínu.

Þá kemur fram hjá varnaraðila að þegar aðalkorthafi hafi hætt að greiða af aðalkorti og fjölskyldukorti hafi varnaraðila verið heimilt að loka báðum kortunum og hafi það verið gert þann 28. október 2009. Hafi aðalkorthafa verið tilkynnt um á lokun. Sóknaraðila hafi mátt vera ljóst, þegar fjölskyldukorti var lokað, og hann gat ekki lengur notað það til greiðslu, að ekki hafði verið greitt af fjölskyldukorti. Varnaraðili kveðst hafa sent sóknaraðila innheimtubréf þegar vanskil aðalkorthafa höfðu staðið í nokkra mánuði og ljóst þótti að aðalkorthafi myndi ekki standa skil á skuldbindingum sínum, enda hafi hann tilkynnt varnaraðila að hann væri hættur að greiða af skuldbindingum sínum.

Varnaraðili kveður þá venju hafa skapast hjá fjármálafyrirtækjum að krefja ekki fjölskyldukorthafa um greiðslu skuldar fjölskyldukorthafans fyrr en ljóst þyki að aðalkorthafi muni ekki standa skil á skuldinni. Þar sem sóknaraðili hafi ákveðið að treysta á aðalkorthafa að greiða af fjölskyldukorti sínu og samþykkt viðskiptaskilmála VISA um að aðalkorthafi fengi allar tilkynningar um fjölskyldukort og úttektir sé það á hennar ábyrgð að fylgjast með því að aðalkorthafi, sem jafnframt er maki sóknaraðila og býr undir sama þaki og hún, greiddi fyrir úttektir á fjölskyldukorti. Því sé það tómlæti af hálfu sóknaraðila að kanna hvorki hver ástæða fyrir lokun kortsins var né hvort að aðalkorthafi væri að standa við að greiða fyrir úttektir á fjölskyldukorti.

Varnaraðili bendir á að í skilmálum VISA sé heimild fyrir varnaraðila til að krefjast dráttarvaxta frá gjalddaga. Gildi þessir skilmálar einnig um fjölskyldukorthafa og hafi varnaraðili á grundvelli þeirra fulla heimild til að krefjast dráttarvaxta frá eindaga sem sé sá sami og gjalddagi fyrir úttektir á fjölskyldukorti.

Þá kveður varnaraðili að sóknaraðili hefði átt að sjá af sundurliðun í innheimtubréfi hvaða úttektir væru úttektir hennar. Starfsmaður varnaraðila hafi gert mistök í upphafi samskipta við maka sóknaraðila að segja að sóknaraðili væri ábyrgur fyrir úttektum á aðalkorti og hafi varnaraðili beðist velvirðingar á því í símtali við hann.

Varnaraðili bendir á að í b-lið 6. gr. skilmála VISA segi skýrt að það beri að greiða fyrir úttektir tímabils að fullu í síðasta lagi 2. dag hvers mánaðar. Aðalkorthafa og fjölskyldukorthafa hafi því verið fullkunnugt um hvenær gjalddagi kortsins var, enda hafi þau skuldbundið sig til að hlíta viðskiptaskilmálum VISA með undirritun á kortaumsókn.

Loks bendir varnaraðili á að reglugerð nr. 37/2009 taki ekki til löginnheimtu, sbr. 3. mgr. 1. gr. reglugerðarinnar og því komi hún ekki til álita í málinu. Því sé innheimtubóknun og virðisaukaskattur á hana í fullu samræmi við ákvæði laga og reglugerða.

VI.

Niðurstaða.

Í málinu gerir sóknaraðili eftirfarandi kröfur: „að Úrskurðarnefndin beiti úrræðum sínum svo bankinn hætti frekari innheimtu á áðurgreindum innheimtukostnaði á hendur mér. Þá er óskað eftir því að nefndin hlutist til um að bankinn endurgreiði mér mismun dráttarvaxtanna sem þegar hafa verið greiddir með fyrirvara og almennra vaxta, sem ég fellst á að greiða. Loks er óskað eftir því að nefndin beiti úrræðum sínum – áminningum eða sektum – vegna tilrauna bankans til þess að krefja mig um greiðslur sem ég ber enga ábyrgð á.“

Þó fallast megí á það með varnaraðila að kröfur sóknaraðila séu ekki skýrar verður að telja að þær séu ekki svo óskýrar að það varði frávísun á grundvelli e-liðar 6. gr. samþykktar fyrir úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki, enda má ráða af gögnum málsins og kvörtun sóknaraðila hvaða kröfur hún gerir.

Sóknaraðili gerir í fyrsta lagi kröfu um að felldur verði niður innheimtukostnaður að fjárhæð 18.969 kr. og virðisaukaskattur af honum af kröfu þeirri sem bankinn átti á hendur sóknaraðila og hún greiddi þann 15. júní 2010. Rök sóknaraðila fyrir kröfum sínum eru að innheimtuaðgerðum hafi ekki verið beint gegn henni fyrr en í júní 2010 og hafi hún þá greitt kröfuna strax og hún fékk réttar upplýsingar um fjárhæð hennar frá varnaraðila. Þá vísar sóknaraðili í 6. gr. reglugerðar nr. 37/2009 um hámarksfjárhæð innheimtukostnaðar.

Varnaraðili kveður sóknaraðila hafa samþykkt að innheimtuseðlar yrðu sendir til aðalkorthafa. Þá telur varnaraðili að innheimtulög eða reglugerð nr. 37/2009 taki ekki til innheimtuaðgerða varnaraðila þar sem um lögfræðinnheimtu hafi verið að ræða.

Í 1. gr. innheimtulaga nr. 95/2008 segir að lögin gildi um frum- og milliinnheimtu gjaldfallinna peningakrafna fyrir aðra eða vegna eigin starfsemi, en gildi ekki um löginnheimtu. Í ákvæðinu er skýrt hvað átt er við með hugtökunum. Þar segir að með fruminnheimtu sé átt við innheimtuviðvörðun skv. 7. gr. Með milliinnheimtu sé átt við innheimtuaðgerðir sem hefjast eftir að skuldari hefur fengið innheimtuviðvörðun skv. 7. gr. og áður en löginnheimta hefst. Á þeim tíma er innheimtubréf varnaraðila var sent skilgreindu innheimtulög löginnheimtu sem innheimtumeðferð á grundvelli réttarfarslaga, en breyting á 1. gr. laganna tók gildi 19. júní 2010. Í 1. og 2. mgr. 7. gr. laganna er fjallað um innheimtuviðvörðun. Þar kemur fram að eftir gjalddaga kröfu skuli kröfuhafi eða innheimtuaðili senda skuldara eina skriflega viðvörðun þess efnis að vænta megí frekari innheimtuaðgerða verði krafa eigi greidd innan tíu daga frá sendingu viðvörðunar. Veita má lengri frest til greiðslu. Þá er kveðið á um það hvað koma skal fram í innheimtuviðvörðun. Er m.a. kveðið á um það að fram skuli koma upplýsingar um að greiðslufall skuldara geti leitt til málshöfðunar eða annarra innheimtuaðgerða á grundvelli réttarfarslaga og aukins kostnaðar fyrir skuldara.

Í skýringum við 7. gr. frumvarps til innheimtulaga segir: “Hugtakið skuldari er hér notað í víðri merkingu þannig að senda þarf viðvörðunina öllum þeim sem kröfuhafi eða innheimtuaðili hyggst beina innheimtuaðgerðum að, t.d.

ábyrgðarmönnum.” Þá segir: “Ekki er skylt að senda innheimtuviðvörðun vegna viðskiptabréfakrafna eða annarra krafna þar sem farið er beint í aðför eða nauðungaruppboð á grundvelli heimildar í lögum, sbr. 1. mgr. 1. gr. þar sem segir að innheimtuaðgerðir á grundvelli réttarfarslaga falli ekki undir gildissvið laganna. Ef ekki er hins vegar farið beint í þessar aðgerðir með sendingu greiðsluáskorunar heldur sent innheimtubréf gilda almennar reglur laganna um viðvörðun, sbr. nánar það sem segir í athugasemdum við 1. gr.”

Af ákvæðum laganna og skýringum í greinargerð er ljóst að í öllum tilvikum, nema þegar um er að ræða viðskiptabréfakröfur eða aðrar kröfur þar sem farið er beint í aðför eða nauðungaruppboð á grundvelli heimildar í lögum, skal kröfuhafi eða innheimtuaðili senda öllum þeim sem hann hyggst beina innheimtuaðgerðum að skriflega innheimtuviðvörðun. Þar sem ljóst er að krafa sú sem fjallað er um í máli þessu er ekki þess eðlis að hægt sé að fara beint í aðför eða nauðungaruppboð vegna hennar á grundvelli heimildar í lögum er ljóst að varnaraðila bar að senda sóknaraðila innheimtuviðvörðun áður en löginheimta hófst með tilheyrandi kostnaði. Er það í samræmi við markmið innheimtulaganna, en um það segir í almennum athugasemdum við frumvarp til laganna: *“Markmiðið með frumvarpinu er einkum að setja ákveðnar meginreglur um innheimtu til hagsbóta fyrir neytendur, m.a. ákvæði um góða innheimtuhætti og innheimtuviðvörðun, og draga úr óeðlilegum kostnaði skuldara vegna innheimtuaðgerða á frumstigi, t.d. með því að takmarka í reglugerð hámarksfjárhæð innheimtukostnaðar, m.a. þóknunar, sem heimilt er að krefja hann um. Með viðvörðun væri stefnt að því að skuldarar almennt ættu kost á að greiða skuld sína innan stutts frests með lágmarkskostnaði er grundvallaðist á ákvörðun í reglugerð áður en til innheimtuaðgerða á grundvelli réttarfarslaga yrði gripið.”*

Því var varnaraðila óheimilt að krefja sóknaraðila um hærri innheimtukostnað vegna fyrsta innheimtubréfs sem beint var til hennar vegna kröfunnar en 900 kr., sbr. 6. gr. reglugerðar nr. 37/2009 um hámarksfjárhæð innheimtukostnaðar o.fl.

Sóknaraðili gerir í öðru lagi kröfu um að varnaraðili endurgreiði henni mismun dráttarvaxta sem hún hefur þegar greitt með fyrirvara og almennra vaxta, sem hún telur eðlilegt að hún greiði. Rökstyður sóknaraðili kröfur sínar með því að fyrir 4. júní hafi varnaraðili ekki upplýst hana um að aðalkorthafi væri í vanskilum eða gefið henni færi á að greiða umrædda skuld. Þá megi rekja greiðsludráttinn frá 4. til 15. júní alfarið til varnaraðila sem hafi um margra daga skeið reynt með ámælisverðum hætti að krefja sóknaraðila um greiðslu á skuld sem hún bar enga ábyrgð á.

Varnaraðili telur sóknaraðila hafi átt að vera fullkunnugt um hvenær greiða bæri fyrir úttektir hvers tímabils, enda hafi hún skuldbundið sig til að hlíta viðskiptaskilmálum VISA með undirritun á kortaumsókn. Þá hafi sóknaraðila mátt vera ljóst, þegar fjölskyldukorti var lokað, og hún gat ekki lengur notað það til greiðslu, að ekki hafði verið greitt af fjölskyldukorti. Varnaraðili bendir einnig á að í skilmálum VISA sé heimild fyrir varnaraðila til að krefjast dráttarvaxta frá gjalddaga. Gildi þessir skilmálar einnig um fjölskyldukorthafa og hafi varnaraðili á grundvelli þeirra fulla heimild til að krefjast dráttarvaxta frá eindaga sem sé sá sami og gjalddagi fyrir úttektir á fjölskyldukorti.

Í málinu liggur fyrir að varnaraðili undirritaði þann 15. ágúst 2006 korthafasamning vegna fjölskyldukorts. Þar staðfestir hún m.a. með undirritun sinni að hún hafi kynnt sér viðskiptaskilmála VISA og samþykkt þá að öllu leyti. Í b-lið 6. gr. kortaskilmála VISA segir: *“Útgefandi sendir korthöfum mánaðarlega reikningsyfirlit yfir úttektir tímabils, sem gjaldfalla á næsta eindaga og ber að greiða viðkomandi útgefanda að fullu í síðasta lagi 2. dag hvers mánaðar en sé sá dagur*

almennur lokunardagur banka og sparisjóða færist eindaginn til næsta afgreiðsludags. Hafi greiðsla ekki borist innan þess tíma skulu greiðast dráttarvextir frá eindaga til greiðsludags, eins og þeir eru auglýstir af Seðlabanka Íslands á hverjum tíma.”

Ákvæðið er í samræmi við 5. gr. laga nr. 38/2001 um vexti og verðtryggingu. Í ljós framangreinds verður að telja að varnaraðila hafi verið heimilt að innheimta dráttarvexti af umræddri kröfu frá eindaga til greiðsludags.

Í þriðja lagi krefst sóknaraðili þess að „nefndin beiti úrræðum sínum – áminningum eða sektum – vegna tilrauna bankans til þess að krefja mig um greiðslur sem ég ber enga ábyrgð á.“

Úrskurðarnefnd um viðskipti við fjármálafyrirtæki er samkvæmt samþykktum fyrir nefndina ætlað að taka til meðferðar réttarágreining milli fjármálafyrirtækis eða dótturfyrirtækis slíks fyrirtækis annars vegar og viðskiptavina hins vegar. Þá er nefndinni ætlað að fjalla um ágreining um yfirfærslur milli viðskiptareikninga á milli lands skv. 13. gr. laga nr. 87/1992. Nefndin hefur ekki heimild til að beiða áminningum eða sektum gagnvart fjármálafyrirtækjum og verður því að hafna kröfu sóknaraðila um það.

Ú r s k u r ð a r o r ð:

Varnaraðila, F, er óheimilt að krefja sóknaraðila, M um hærri innheimtukostnað vegna innheimtubréfs sem beint var til hennar vegna kröfu um greiðslu kreditkortaskuldar en 900 kr.

Kröfum sóknaraðila, M, um að varnaraðili, F, endurgreiði henni mismun dráttarvaxta og almennra vaxta og kröfum um álagningar sekta eða beitingu áminningar er hafnað.

Reykjavík, 26. nóvember 2010.

Áslaug Árnadóttir

Geir Arnar Marellsson

Jóhann Tómas Sigurðsson

Hildigunnur Hafsteinsdóttir

Guðlaug Brynja Ólafsdóttir